

Hồi thứ năm mươi bảy

Ta tha thứ cả

Sở Vân đưa mắt nhìn quanh, trên nghĩa địa thê lương này bốn bề vắng ngắt, không một tiếng động, gió thổi hiu hiu làm lắc lay những ngọn cây thấp thấp, phát lên những tiếng ào ào lạnh lẽo.

Sở Vân khê huyết lên tiếng sáo, con tuấn mã từ phía bên chạy tới, Sở Vân vọt mình lên ngựa, cầm phần nhìn mảnh đất ấy, rồi phóng vọt đi.

Sáng tinh mơ ngày thứ hai.

Đây là một ngày mà thời tiết tuyệt đẹp, khí trời trong lành, sức nức mùi hương thơm dịu, ngọt ngào, vàng thái dương đỏ ối nhuộm đỏ cả không gian.

Tại ngã ba đường nơi họ chia tay hai hôm trước đó, Sở Vân ngồi trên một mảnh đất nhô cao đột ngột giữa một vùng bằng phẳng, ngưng thần suy nghĩ một điều gì đó thật là chăm chú, trong tay cầm một hòn đá nhỏ. Song Nhật câu đang thông thả gặm cỏ bên cạnh chàng.

Sở Vân đến đây thật sớm, vì sợ trễ giờ hẹn gặp với Cổ Yển la hán và Lê Tường. Chờ một hồi lâu mà trên cả ba nẻo đường chẳng có một bóng người qua lại. Sở Vân đứng dậy vặn người khê ngáp một tiếng rồi lẩm bẩm:

– Vì sao họ vẫn chưa tới?

Sở Vân lại đưa mắt liếc về các nẻo đường, chờ đợi. Lúc này từ đáy lòng mình chàng thấy rõ chàng không thể xa rời Lê Tường được. Từ sau khi chàng đánh mất tình yêu của người vợ trước và nhất là sau lần bị thương, Sở Vân mới thấm thía sự cao quý của một tình yêu, và chàng hiểu rằng dù là một người thường hay là một siêu nhân thì ai cũng phải có tình cảm, dù ít dù nhiều đều như thấy lớn lên bởi một tình yêu.

Sở Vân lại ngồi xuống mà cảm thấy sốt ruột vô cùng, chàng thực sự lo lắng cho Lê Tường, chàng như quên đi nàng đâu phải là một thực nữ khuê các, một đoá hoa mềm mại mà nàng là một hiệp sĩ võ công nhất đẳng giang hồ. Trong lúc Sở Vân đang lo lắng bồn chồn thì tiếng vó ngựa đã vang lên mỗi lúc một to hơn, một gần hơn, Sở Vân vội đứng dậy, lòng khấp khởi mừng thầm nhìn về hướng đó. Tiếng vó ngựa vang lên dồn dập, gấp gáp có vẻ không bình thường, từ hướng đó bỗng hai kỵ sĩ xuất hiện và lao tới như bay, bụi cát mù trời. Sở Vân vừa nhìn thì đã nhận ra ngay người đang phi ở phía trước là Mục phụng nữ Lê Tường và

người phía sau chính là Cổ Yển La Hán Nghiêm Tiểu Thiên, chàng thở phào khoan khoái ngồi xuống vui mừng lắm lắm:

– Lê Tường ta làm sao mà bỏ rơi người được, hãy mau lên đã trễ giờ rồi đó. Hừ hể chậm là ta sẽ bắt phạt đó.

Lê Tường tuy cưỡi trên lưng ngựa mà như nằm dán trên lưng ngựa vậy, tấm áo chèn màu xanh nhạt nàng đang mặc bên vai phải có một mảng đã nhuộm đỏ phát phơ theo gió, khuôn mặt trắng bệch, hơi thở gấp gáp. Cổ Yển La Hán bám sát theo sau, thân hình ướt đầm mồ hôi, áo quần tơi tả nhuộm máu, miệng há hốc, hơi khó thở.

Sở Vân còn đang ngạc nhiên thì hai kỵ sĩ ấy đã phóng ngựa đến sát chàng rồi, Sở Vân bắn người lên, hai tay giang ra cấp Lê Tường và Nghiêm Tiểu Thiên vào hai bên bay xuống đất. Hai chú ngựa vô chủ theo đà chạy hơn mười trượng mới dừng lại.

Lê Tường dựa vào lòng Sở Vân run rẩy kêu lên:

– Vân ca!

Rồi nàng nhắm mắt lại.

Cổ Yển La Hán đứng bật lên ngáp mấy cái, nói giọng kỳ quái:

– Lão đệ, lần này lão huynh tiêu mất. Mẹ kiếp quả thật là tức, cái lũ lang sói ấy ngay đến con bé họ Lê chúng cũng không tha, hai ba mươi đứa vây đánh một người, ta lăn lộn giang hồ đã mấy mươi năm đây là lần thứ nhất mới gặp phải trường hợp tức chết đi đó.

Sở Vân thở dài một tiếng, đưa mắt nhìn Song Nhật Câu rồi đưa tay lấy túi nước giắt dưới yên đưa cho Cổ Yển La Hán trầm giọng nói:

– Lão huynh bình tĩnh lại đã. Trước hết xin đừng nóng giận, uống một ngụm nước đi cho tỉnh táo rồi từ từ đem mọi việc nói thật lại cho rõ ràng, đừng nóng vội.

Cổ Yển La Hán kêu lên:

– Ta tức đến chết đi được còn uống cái gì nữa, hãy lo cho con bé kia trước đã. Mẹ kiếp, gọi con bé ấy cùng với ta chịu tội.

Sở Vân đưa bình nước cho Lê Tường uống hai ngụm, lau mồ hôi trên trán nàng rồi đặt nàng nằm xuống mặt đất. Còn Cổ Yển La Hán thì lấy dưới yên ra cái bình rượu của Sở Vân, uống một hơi hết phân nửa rồi chùi miệng nói:

– Lão đệ ta xin lỗi người, ta có lỗi, người hãy nói coi trong thiên hạ còn có công lý không? Thật là chết cũng không còn mặt mũi nào, hơn năm mươi đứa đánh nhau với hai chúng ta, trong đó có gần mười võ lâm cao thủ. Điều đó làm sao mà đối phó được. Ta vốn không đáng kể nhưng

lo là lo cho Lê Tường cô nương, nó cứ hỗ trợ cho ta mà không chịu chạy đi trước.

– Thôi đừng giận nữa, chúng nó là ai?

– Mẹ nó, ngoài cái lũ chó chết Ngũ lôi giáo ra thì còn ai làm cái trò dê tiện ấy?

Sở Vân không nói gì, quay người đi về phía Lê Tường sửa lại quần áo, đầu tóc rồi hỏi:

– Thế thì bọn ấy do ai cầm đầu, và hiện giờ chúng đang ở đâu?

– Bọn chúng do Ngũ giáo đầu Tấn lôi thủ Khang Nghinh Sơn và tứ giáo đầu Dương lôi thủ Bạch Quảng cầm đầu cùng với Tam giáo đầu Hắc lôi thủ Hàn Độc, Tử trượng trấn ông Bao Ô Hồng, ba vị chấp sự của Ngũ lôi giáo và Bán diện quỷ xứ Bì Xương. Cả bọn chúng xuất lĩnh hơn bốn mươi tên bao vây bọn ta.

– Nhưng sao lại gặp bọn họ? Sở Vân tiếp tục hỏi cho rõ ngọn nguồn.

– Sau khi chia tay với lão đệ tại đây, lão phu đã cùng Lê cô nương bắt đầu đi truy tìm tung tích lũ Bạch vũ công tử Thiệu Ngọc nhưng qua hai ngày tìm kiếm, cả một tý tin tức, hình ảnh gì của chúng cũng không sờ tới được thì chúng ta định quay trở lại để tụ tập với người như đã giao ước. Nào ngờ đi mới được nửa đêm thì gặp bọn chúng ở trước một khu rừng rậm, thế là qua mấy câu chướng tai gai mắt lão phu quật luôn bốn tên cản đường của bọn chúng té nhào xuống đất, nào ngờ chạm tới cả ổ bọn chúng, Lê cô nương đánh Bán diện quỷ xứ Bì Xương..

Sở Vân vừa nghe vừa nhìn Lê Tường, nàng có vẻ như ngủ nhưng kỳ thực là đang nghe Nghiêm Tiểu Thiên thuật chuyện, Sở Vân cười nói:

– Tiểu Tường em thật là quá đấy nhé!

Lê Tường chỉ hứ lên một tiếng rồi nghiêng người qua một bên, Sở Vân đành lắc đầu cười âu yếm nhìn nàng. Cổ yếm diêm la vừa ăn vừa nói:

– Bọn chúng đông quá lại toàn cao thủ, một chọi một thì lão phu chẳng sợ gì nhưng chúng lao cả vào chẳng kể gì tới danh dự, nên lão phu và Lê cô nương dù cố tiếp sức cũng không sao địch nổi nên phải cướp đường mà chạy. Chạy cho đến sáng mới biết cô bé kia bị trúng hai đao, vậy mà chạy suốt quãng đường dài như thế nó chẳng kêu la rên rỉ một tiếng nào? Lỳ ghê lắm, mặc cho máu thấm ướt cả nửa người thế kia.

– Nhất định trên đường truy tìm tung tích Thiệu vũ công tử các vị để lộ tung tích bị bọn thám báo của Ngũ lôi giáo phát hiện, Ngũ lôi giáo

cầm thù lão huynh đến tận xương tuỷ đâu có chịu tha cho lão huynh, nên khi được tin lập tức tập trung binh mã, vây công quyết tiêu diệt huynh. Nhưng có điều lạ là Ngũ lôi giáo chỉ bành trướng thế lực dọc theo vùng bờ biển sao lại đột ngột xuất hiện ở vùng này? Hay là tình cờ? Nếu không phải thế thì chúng có một âm mưu gì đó nữa khéo gặp được cơ hội này!

– Mặc kệ chúng muốn hội họp gì cũng được, chúng ta cứ đợi ở đây, xem thử chúng có bao nhiêu hơi sức, chơi kiểu ấy được mấy hơi nữa.

– Chúng có đuổi theo không?

– Đuổi theo gấp lắm, chỉ tiếc là chúng lên ngựa hơi chậm, mặt khác lão phu lại giương đông kích tây dẫn chúng nó quay mấy vòng rồi mới bỏ rơi được chúng. Theo ta đoán thì bọn chúng sẽ tới đây, hơn nữa chẳng còn bao lâu lắm đâu!

Sở Vân lấy cái hộp gỗ đựng thuốc men cấp cứu ra, dùng nước uống lau rửa vết thương cho hai người kia, bôi thuốc rồi băng bó cẩn thận, vừa làm vừa kể những việc mình trải qua trong hai ngày ấy cho họ nghe, sau cùng chàng nói:

– Hy vọng mấy ông Ngũ lôi giáo không bức ép thái quá, máu chảy quá nhiều đâu phải là chuyện hay ho gì? Nhưng nếu họ muốn đến tại hạ đã nói rồi, kẻ nào làm người ta chảy máu thì người ta sẽ lấy lại máu của hắn.

– Phải, chỉ cần trừng trị những kẻ cầm đầu hung thủ là đủ rồi, lũ thuộc hạ thì ta không nên ác quá với chúng! Lão đệ này ta đang cho rằng người đối phó với Bạch vũ công tử và Tiêu Vận Đình như vậy là hơi quá ác độc đấy, mỗi đứa một nhát như vậy có đỡ đau đớn hơn không?

– Không, tội giết cha, đoạt vợ, giết hại bản thân làm cho tâm hồn đau khổ quá lớn, quá nhiều, tại hạ phạt như vậy là còn nhẹ đấy.

Cổ Yển La Hán nhìn Sở Vân đứng lên đi đi lại lại mấy bước, chân thành nói:

– Lão đệ, có thể người đứng, lão phu chỉ đứng trên một quan điểm khác mà nói lên lời khuyên ấy, chứ mối thù của ta đối với hai kẻ ấy không kém gì đệ đâu. Thôi không nói nữa, ta ra phía trước xem xét, người ở mặt sau và lo cho cô bé ấy luôn, Nếu bọn Ngũ lôi giáo mà đến thật thì chúng ta bận rộn đấy.

Thấy Sở Vân gật đầu, Cổ Yển La Hán lao vút đi mất dạng.

Sở Vân đưa tay vuốt ve khuôn mặt Lê Tường đang nghiêng qua một bên, hai mắt nhắm nghiền. Chàng có vẻ hơi ngạc nhiên hỏi:

– Tường em, sao buồn thế?

– Em đâu dám!

– Đừng có trẻ con thế, Tường em, em có biết là ba ngày hôm nay anh luôn nhớ em không? Nhớ em phát điên lên được, anh thấy không thể nào xa em nửa bước được!

Lê Tường từ từ mở to đôi mắt, nhìn chàng chăm chú nói:

– Nghĩ tới em? Chưa chắc đâu? Thấy người ta bị thương không hỏi một câu, lại còn nói người ta lỳ nữa, không lo cho người ta trước mà lo cho giả hoà thượng nói cạnh nói khoé nữa...

– Tường em, đừng hiểu lầm. Thấy em bị thương tim anh đau xót lắm, sao lại không quan tâm? Chỉ có điều lúc cấp em xuống ngựa, anh thấy vết thương của em không nặng lắm mà chỉ bị ngoài da thôi, nên anh đâu có trách gì em nhưng không rời em nửa bước. Anh hỏi rõ ai làm em bị thương để trả lại món nợ ấy. Tường em, thà anh bị người ta sát hại chứ không thể để em bị rơi một sợi tóc, thà để em trách móc anh chứ anh không muốn em gặp phải nguy hiểm. Tường em, nếu như anh mà để mất em thì anh sẽ không còn nhìn thấy mặt trời kia nữa.

Lê Tường ôm lấy cổ Sở Vân nói:

– Không, dù có chết em cũng không rời xa anh, đời này kiếp sau chúng ta luôn luôn là vợ chồng, là bạn đời của nhau đến muôn đời, mãi mãi.

Sở Vân mân mê mái tóc, hôn lên cổ nàng, những ngón tay nàng, vừa âu yếm vừa hỏi:

– Tường em, còn giận anh nữa không? Còn đau nữa không? Còn hờn nữa không?

Sở Vân ôm lấy nàng, dịu dàng vuốt ve thân hình mềm mại, ấm áp của nàng nói:

– Cho anh hôn em một cái được không?

Lê Tường lắc đầu nói:

– Hiện giờ không được đâu, đang ban ngày mà. Anh, chúng ta còn biết bao ngày tháng tiếp theo đây nữa mà...Chỉ sợ sẽ có ngày anh chán em, không còn muốn hôn em nữa.

– Em đừng nói thế, nếu quả có ngày anh như thế thì sét đánh chết anh!

Lê Tường vội vàng che miệng Sở Vân lại, lắc đầu không cho chàng thề độc nữa.

Ngay khi ấy từ phía xa, Cổ Yển La Hán nằm úp tai xuống mặt

đường nghe ngóng rồi bỗng nhồm dậy nói to:

– Mẹ kiếp cả một đàn một lũ kéo đến, đến đây!

Sở Vân nhẹ nhàng bỗng Lê Tường về phía bên kia bờ dốc, hôn lên trán nàng nói thật âu yếm:

– Tường em! Chỉ cho phép em xem thôi, không được động thủ.. Anh sẽ tìm ra kẻ nào làm em bị thương bắt nó phải trả một giá rất đắt. Em, đó chưa phải là bồi thường xứng đáng đâu.

Lê Tường nhìn Sở Vân cúi đầu nhẹ nhàng nói vẻ mặt thánh thiện:

– Được rồi, bỏ qua đi. Anh đừng vì em mà tổn mất quá nhiều, thật đấy, em tha thứ cho họ rồi.

Sở Vân mỉm cười nói:

– Nhưng không biết chúng có tha cho em không?

Lúc ấy Cổ Yển La Hán lại hướng về phía Sở Vân gọi to một tiếng, ngay sau đó là tiếng ngựa vang lên dồn dập như sấm rền vang tới mỗi lúc một to, mỗi lúc một gần.